

REJSER

Udover mine ungdomsbesøg i alle danske købstæder har min kone og jeg naturligvis foretaget en række ferierejser. Mine ferier begyndte sent. Som ungt menneske, udover måske en feriedag ind til en søndag, var alt. Det fine engelske udtryk: week-end kendte man, så vidt jeg husker, ikke. Men efterhånden steg ferierne dog til 14 dage, men længe, længe 8 dage. —

Min U.S.A. tur har jeg beskrevet, og endelig var min største tur en Middelhavstur på et par måneder. — Det blev naturligvis en stor oplevelse med D.F.D.S.' m/s Melos. — Sådanne rejser har den fordel, at man bor og spiser på skibet. Her er hverken hotelregninger eller bagagetransport, og prisen var dengang 15 kr. pr. dag, undtagen drikkevarer, men disse var jo skattefri, og det var ret farligt. — Vi var en halv snes passagerer, og de var ikke alle lige »appelsinfri«, men de var flinke, og det gik. Kosten var formidabel. Jeg havde sluttet mig til en anset manufakturmand fra Roskilde, som nu desværre er død. Vi drak fælles Larsen-Cognac. Når en flaske var tømt, betalte den ene, hvorefter der rekvireredes en ny, som så den anden betalte, o.s.v. —

For ikke at blive for svær slettede jeg straks eftermiddagskaffen. Men det havde til følge, at min medpassager trak kagerne hertil på en snor og hængte dem uden på min kahytsdør. —

En aften gik det helt galt! En passager havde væddet med en anden om, hvorvidt hovmester havde en uniform eller ikke. Og så gik det sådan, at vi turede hele natten. – Det blev et forfærdeligt champagnesold. Jeg var en af de sidste, der gik i køjen, men blev vækket kort efter af gråd og tænders gnidsel i værelset ved siden af, hvor der boede en af deltagerne, en jordemoder fra Fyn. Jeg havde ingen gravide kvinder set om bord, men opdagede hurtigt, at det drejede sig om noget andet. – En af de yngre kvinder var blevet kløet af sin mand (?), og hun klagede nu grædende sin nød for jordemoderen. Hun mødte næste dag til frokost med et blåt øje. –

Således var der mange oplevelser, bl. a. en tyrefægtning i Tanger i Nordafrika. Der var 5 tyre, der skulle »slagtes«. Jeg gik ved den tredje tyr! En uhyggelig oplevelse.

Ruten gik i øvrigt således: Hull, Antwerpen, Casa Blanca – den hvide by, Tanger, Oran, Algir, Tunis, (Marius på Carthagos ruiner), Livorno, Marseille, Valencia og hjem. Selv om selskabet vel nok ikke havde passet min kone, burde hun have været med, men hun var bange for søsyge, og jeg må sige, at vi til tider godt kunne »rulle« temmelig stærkt, men Nordsøen var i den retning værre end Biskayen.

En rejse ab Hamburg til canariske øer, nærmere betegnet Tenerife – Puerte de la Cruz, – sammen med min svoger fra Randers hører også til mine gode minder. På hjemvejen anløb vi Gran Canarian, der har den fordel, at der er bademuligheder, hvad det er småt med på Tenerifa. Javel, der er swimming-pools med Atlanterhavsvand, men det er alligevel noget andet. – Atlanterhavet ved Puerta de la Cruiz lå sort og truende med kæmpemæssige bølger, som meget få turde forcere. – Årstiden var januar, temperatur 25° C. –

Vi var forsynet med mange indkøbte, broderede bordtæpper, som vi på hjemvejen havde vor spøg med i køjerne at placere, gå ud og komme ind for at overbevise os om, hvorvidt de var pæne eller ikke, til vore koner.

Sammen med min kone var vi i Ospedaletti ved den italienske Riviera, med udflugt til koncert i San Remo, senere til Stresa. – I Tyskland var vi et par gange i Garmish-Partenkirchen, den ene gang i Oberammergau. Endvidere i Heidelberg og Rüdesheim med besøg i champagne-fabrikkerne. Henkel-Trocken var på ferie, men direktøren for Max Müller var rotarianer, og så kan det nok være, der blev dækket op for os af hans fortræffelige tyske sekt.

I Harzen har vi været et par gange, første gang i Thale, der nu hører under Østtyskland, et ualmindelig smukt sted med dal og høje »gebirge«. – Anden gang i Bad Harzburg, der er mere på det jævne skønhedsmæssigt set. Bad Ems ved Ems, biflod til Rhinen gav anledning til overværelse af det årlige store rhinpanorama »En nat i Venedig« o. l., et eventyrligt spil med de tusinde lys, spejlende sig i Rhinens rolige aften-vande, placeret på de tusinde tilskuerrækker halvvejs med fødderne i vandet. –

Og så er der endelig Schweiz, Lugano og Montreaux. Begge steder er vidunderlige stjerner på turismens himmel. Bjergene, sejlturene på søerne, o.s.v., koncert i Vivey, sight seeing, o.s.v. Rom, Neapel, Taormina, Venedig. Jeg åbner den tunge dør til Peterskirken i Rom og er færdig ved at synke i knæ. Hvilken magtfuldhed, hvilken skønhed og pragt! Det kan ikke beskrives, det må opleves. – Hvem, der ikke har været i Rom, må spare sammen og tage af sted. Vi boede tæt ved Via Veneto, et hovedstrøg. I nærheden paladset, hvorfra Mussolino holdt sine taler. Ak ja, Mussolino

kunne være blevet den store mand i Italien, om han havde kendt sin besøgstid, har Churchill sagt, dygtig som han i virkeligheden var, og gjorde meget for sin by. Men han holdt på den forkerte hest og måtte lide en forsmædelig død. At se Neapel og dø! Hvorfor dog? Røverbyen, hvor jeg ved hjemkomst fra tur til den blå grotte havde en oplevelse, som fører for vidt

Slottet Schönbrunn ved Wien.

at fortælle. Venedig, med de skumle, stinkende kanaler, havde dog sin egen charme, hvilket måske skyldtes Marcuspladsen med Campanilen, Dogepaladset og kirken, San Marco. Hvor er her skønt om aftenen, når luften er lun og stille, stjernerne lyser, orkestrene spiller, og et brus af mennesker giver et liv, der stemmer sindet til højtid og fest. – Taormina (Sicilien). Vi boede godt og dejligt i den danske pension. Syge blev min kone og jeg alligevel. Det var nok en slags madforgiftning, men også dette kommer man over, selv om man »spilder« et par dage af sin ferie og ikke kommer med til turen til Ætna. –

Wien, hovedstaden blandt hovedstæder. Operaen, nybygget efter branden, en stor oplevelse, Ringstrasse

med det myldrende liv og alle den danske arkitekt Theophilus Hansens bygninger. En by, jeg for min del hellere opholder mig i end Paris, hvor vi naturligvis også har været. – Byernes by har også sin charme. Vi så naturligvis alt, hvad turisterne får at se. Hallerne kl. 4 om morgenen med løgsuppe og hvad dertil hører, Napoleons grav, Katacomberne, o.s.v. – Men tilbage til Wien! Schönbrun er efter min opfattelse lige så skøn som Versailles, eller som manden der sagde: Ja, men det kønnest ved Paris var nu ligegodt Versaljes«. En aften i Wien tilbragte vi i Grinzing, men det er farligt spiritusmæssigt set. Den unge vin, der udskænkes, er farligere end man tror. Derfor sang og glade dage i Grinzing. Vi gik med indehaveren af en elegant modesalon med 3 ekspeditricer hjem. Jeg tør nok sige, der blev serveret gode vine for os. – Udsigten over Wien fra bjerget Kahlenberg er sikkert en af de smukkeste i europæiske lande. – I forbindelse med Wien besøgte vi badebyen Opatia i Jugoslavien, og den herlige tur til Mallorca vil jeg slet ikke komme ind på. Det samme gælder de store tyske og schweiziske højder Zugspitze og Jungfrau. Puh, godt 4000 m. Det kneb med luften.

Jeg gengiver i taknemmelig erindring et lille vers, digtet på stedet af min Ingeborg:

Min sjæl, du takke vil din Gud,
at du fik lov at flyve ud
at se natur – vidunderfuld –
før du skal hvile under muld.

I relation til alle rejseminder var ingeniør Børsholt og min tur til London til »British industrial fair«. – Vi kedede os lidt om aftenen.

Endelig er der Sverige, Norge og Finland.

Krigen 1914–18 var brudt ud. Min kone og jeg påtænkte en ferierejse sydpå, men under disse omstæn-

digheder slog vi om og bestemte os for Siljan søen i Sverige, hvor vi i et godt hotel ved søen havde det vidunderligt. Vi rejste pr. sovevogn derop. – Ved siden af os sov statsminister Per Albin Hansen og udenrigsminister Sandler, der havde været til møde sammen med den danske regering i København. – Foranlediget

Rhinen. Opera: »En nat i Venedig«.

af den almindelige krigs-usikkerhed var mødet kommet i stand. – Jeg husker forbavsende lidt fra 1. verdenskrig, men jeg husker i hvert fald, at vi fik Sønderjylland tilbage, og at dette skabte en begejstring uden lige. – Genforeningen blev virkelighed, kongens ridt over grænsen, etc. blev en stor dag i Danmarks historie. – Fester blev holdt overalt.

Under opholdet ved Siljan søen aflagde vi en dag et besøg i Mora. Det mest bemærkelsesværdige var Anders Zorn-museet. – Det var en stor oplevelse: Lyset, farverne og de strålende billeder af den artistiske maler gjorde os særdeles opstemte. Som et kuriosum kan nævnes, at vi endnu har gardiner hængende hjemme à la museet i Mora, som vi købte i »hemsløjd«

byen: Rättvik, også ved Siljan søen. – Göteborg har jeg omtalt, men også byer som Malmø og Stockholm var jeg hjemme i.

En gang var ingeniør Frederiksen og jeg sammen med vor fortræffelige kompagnon i Københavns Vejmaterialefabrik, civilingeniør P. Kern Jespersen, i det store entreprenørfirma A. Jespersen & Søn, København, i Stockholm. –

En lille oplevelse: Jeg sidder i møde i Stockholm under 1. verdenskrig! Tobak (den ægte) i Danmark haves ikke. Den svenske cigar: Corona mindre er her. Jeg griber en, nr. 2, nr. 3 skreg den tobakshungrende! Sveden springer på panden. Ildebefindende. Nicotin! Ud. Men øvrige deltagere og jeg spadserer til Bellmann Restaurant til lunch. Nicotinen væk! Frokosten ender. Jeg griber en Corona mindre på ny! Stor cigar. Dejligt! Om aftenen »Gyllende freden« og »Berns Salonger« vinker. –

Norge! Jeg nåede aldrig de vestnorske fjorde, end ikke Bergen, hvor jeg senere i Danmark traf min så gode Rotary-kammerat, redaktør Eide (bogtrykker), Bergens Tidende. Vi nåede Finse og Myrdal – henrivende luft – Dr. Holms Hotel i Geilo, Vinge i Gudbrandsdalen. – En dag kørte vi til Skeikampens Højfjeldshotel. Om aftenen var vi i Kælderen, i baren, hvor vi dansede. Her traf vi en yngre frue, Gerda Berntsen, gift med forfatteren, lægen Aage Berntsen (søn af Klaus Berntsen), der fortalte om deres gode ven, forfatteren Aksel Juel, af hvem denne bog starter med et vers. – Desværre er begge forfattere nu døde. Hvor mon du er, Gerda?

Jeg sidder i Grand Hotel, Kristiania. Eftermiddag, og norsk ungdom danser. På dette hotel sad i sin tid Ibsen og Bjørnson og pokulerede sammen, eller var det hver for sig?

Folk myldrede på Karl Johans Gaten, og solen lyste
på det hvide, kgl. slot. –